

Prepir v gozdu.

(Basen.)

prla so v gozdíči se drevésa,
Sprla, da se listje jim otrésa.
Kregajo se, kdo je najslavnejši,
Kdo zmed njih človeku najmilejši?

Oglasi se hrast sè hrupom silnim,
Govori sosedom neštevilnim:
„Jaz sem prvi, kdo o tem še dvomi?
Saj po celem sveti čast pojó mi.

Deblo mi je krepko, veje močne,
Name stavbe zidajo mogočne.
Let živim stotino in še dalje,
Pa naj druge pripoznal bi kralje?“

Lipa oglasi se z glasom šumnim,
Hrast zavrača z govorom pogumnim:
„Tvoja slava, hrast! je pač dvomljiva,
Lipa večjo čast kot ti uživa.

Jaz preslavnim dajem les podobam,
Ki krasóta cerkvam so in sobam;
Tam pred njimi vérník poklekuje,
Da Bogú, svetnikom čast skazuje.“

Zdaj smereka vitka se ogláša
Ter mirnó sosedo svoje vpraša:
„Kaj se jezno kregate drevesa,
Da odletajo vam z vej peresa?

Mene prejšna še krasí obleka,
Prvej čast mi dojde, od človeka;
Smrečica bo sredi sóbe stala,
V lučicah nebrojnih bo sijala.

Sreča splošna v krogu njenem vlada,
Z lic nedolžnih sije radost nada.
Prelepó drevesce to božično
Veselí mladino zornolično.“

Gozd razúme, kaj smereka pravi,
In prepir mej drevjem se ustávi.
Ti smereka pa si zmagovalka,
Ker Božiča si oznanovalka.